

Sygn. akt IX C 350/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Hubert Odelski

Protokolant: sekr. sądowy Ewelina Miechówka

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2016 roku w Słupsku

na rozprawie sprawy

z powództwa **Z. G. i Ż. M.**

przeciwko **(...) SA w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **(...) SA w W.** na rzecz powódki **Z. G.** kwotę 35.000 zł (trzydzieści pięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25.10.2014 r. do dnia 31.12.2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego **(...) SA w W.** na rzecz powódki **Ż. M.** kwotę 7.500 zł (siedem tysięcy pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25.10.2014 r. do dnia 31.12.2015r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanego **(...) SA w W.** na rzecz powódek:

- **Z. G.** kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

- **Ż. M.** kwotę 1.208,50 zł (tysiąc dwieście osiem złotych 50/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego **(...) SA w W.** na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 1575 zł (tysiąc pięćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem opłat od których powódki **Z. G. i Ż. M.** były zwolnione.

Sygn. IX C 350/15

UZASADNIENIE

Powódka **Z. G.** wniosła o zasądzenie od **(...) S.A. w W.** kwoty 35 000 zł z należnościami ubocznymi, tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, w związku ze śmiercią ojca **M. E.**, w wypadku komunikacyjnym z dnia 2006-03-26, spowodowanym przez osobę trzecią, ubezpieczoną u pozwanego.

Powódka **Ż. M.** wniosła o zasądzenie od **(...) S.A. w W.** kwoty 15 000 zł z należnościami ubocznymi, tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, w związku ze śmiercią brata, w wypadku komunikacyjnym z dnia 2006-03-26, spowodowanym przez osobę trzecią, ubezpieczoną u pozwanego.

W uzasadnieniu powódki podniosły okoliczności związane z więzią łączącą ją z ojcem i bratem, poczuciem krzywdy jaką wywołała jego śmierć.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania na swoją rzecz, podnosząc, iż powódka otrzymała od pozwanego (w związku z uznaniem jej roszczenia) z tytułu zadośćuczynienia za przedmiotowe zdarzenie, kwotę 12.000 zł, jako adekwatną, oraz wypłaconą w wysokości 6.000, tj. pop pomniejszeniu o 50 %, a to w związku ze znacznym przyczynieniem się samego zmarłego M. E.. W ocenie pozwanego, żądanie ponad wskazaną kwotę jest niezasadne.

Sąd ustalił, co następuje:

M. E. był ojcem małoletniej Z. G. i bratem Ż. M.

(dowód: bezsporne)

W dniu 2016-03-20 na trasie S.-R., doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym pojazd V. (...), ubezpieczony w (...) S.A. w W., prowadzony przez P. F., uderzył w drzewo. W wyniku doznanych obrażeń pasażer – M. E. zmarł na miejscu. Bezpośrednio przed zdarzeniem sprawca wypadku jak i ofiara zdarzenia, spożywali przed pobliskim sklepem spożywczym alkohol. Pomimo tego, obaj podjęli czynności zmierzające do wspólnej jazdy samochodem, mimo oczywistego stanu uniemożliwiającego na korzystanie z pojazdów kołowych w ruchu drogowym. Dodatkowo nikt z jadących nie zapiął pasów bezpieczeństwa.

(dowód: dokumentacja z akt II K 566/06, dokumentacja prokuratorska k. 102-106

wyrok z uzasadnieniem k. 17-28, dokumentacja szkodowa)

Z. G. była w chwili śmierci ojca dwuletnim dzieckiem, bardzo blisko emocjonalnie i uczuciowo z nim związanym, sprawując nad nią opiekę bezpośrednią, wychowując ją, czy bawiąc się. Ojciec nie tylko opiekował się małoletnią córką, wspólnie zamieszkiwał i żył w stałym związku nieformalnym z jej matką, z którą planował ślub. Uzyskując przychody z tytułu zatrudnienia zapewniał rodzinie byt materialny, lokalowy i stabilność emocjonalną.

-2-

Ż. M. utrzymywała stały, bliski kontakt ze swoim bratem, z którym widywała się. Podczas tych spotkań przejawiali wobec siebie troskę o sprawy związane z życiem, wychowaniem dzieci, sytuacja materialną rodziny i wszystkimi kwestiami związanymi z troskami dnia codziennego.

(dowód: zeznania M. G. k. 127-128,

Zeznania I. G. k. 125-127

przesłuchanie powódki Ż. M. k. 138)

Informacja o śmierci brata wywołała u Ż. M. znaczne emocje przejawiające się: złością, załamaniem, odczuciem smutku, niemocy. Wiązała się przy tym z koniecznością hamowania i skrywania emocji przed bliskimi. Śmierć M. E. wywołała u jego siostry krzywdę o charakterze emocjonalnym. Nie rzutowała ona jednak na zmianę jej sytuacji rodzinnej, zawodowej, dochodowej czy mieszkaniowej.

(dowód: przesłuchanie powódki Ż. M. k.138).

Córka i siostra zmarłego M. E. nie korzystała z pomocy medycznej czy psychologicznej w związku z przeżyciami śmierci osoby bliskiej. Do dziś, nawet wspólnie odwiedzają i troszczą się o grób ojca i brata. Ż. M. ma stabilną sytuację rodzinną

posiadając męża, dzieci, stałą pracę. Z. G. także żyje w pełnej rodzinie wraz z matką, jej nowym partnerem życiowym i ich dziećmi.

(dowód: zeznania M. G. k. 127-128,

Zeznania I. G. k. 125-127

przesłuchanie powódki Ż. M. k. 138)

Sąd ustalił, co następuje:

Stosownie do treści art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się odpowiednio, a zgodnie z jego treścią - sąd może ponadto przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli wskutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej.

Jak wynika z powyższego przepisu art. 448 k.c. uprawnia tego, czyje dobro osobiste zostało naruszone, do domagania się odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub do żądania zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany przez niego cel społeczny. Roszczenia z art. 448 k.c. określił ustawodawca w ramach odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych.

-3-

Przepis art. 448 k.c. nie wskazuje *expressis verbis* zasady odpowiedzialności za krzywdę wyrządzoną naruszeniem dóbr osobistych. Jako dominujący w judykaturze i doktrynie należy uznać pogląd, że pokrzywdzony może żądać kompensaty krzywdy od ponoszącego winę (por. wyrok SN z dnia 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/00, OSNC 2004, nr 4, poz. 53; B. Lewaszewicz-Petrykowska, W sprawie wykładni art. 448 k.c., PS 1997, nr 1, s. 6 i n.; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 448, nb 12-13; A. Szpunar, Zadośćuczynienie..., s. 211-212). Za słuszością tezy o odpowiedzialności na zasadzie winy przemawia głównie wykładnia systemowa, a więc deliktowy charakter odpowiedzialności. Zawężenie obowiązku kompensaty wyrządzonego uszczerbku do przypadków wywołanych zachowaniami bezprawnymi i zarazem zawinionymi jest zgodne z podstawową regułą odpowiedzialności deliktowej sprawcy szkody.

Co do ciężaru dowodu pokrzywdzony żądający na podstawie art. 448 k.c. kompensaty krzywdy nie musi dowodzić bezprawności naruszenia dobra osobistego. Wobec brzmienia art. 24 § 1 k.c. to ewentualnie adresat roszczeń musiałby dowieść braku bezprawności naruszeń (por. wyrok SN z dnia 28 lutego 2007 r., V CSK 431/06, OSNC 2008, nr 1, poz. 13). Natomiast na pokrzywdzonym spoczywa ciężar dowodu winy, chociażby w najlżejszej postaci, ponieważ przesłanką zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych jest krzywda wyrządzona z winy umyślnej lub nieumyślnej, niekoniecznie wskutek rażącego niedbalstwa. Reguła ta znajduje także zastosowanie do żądania odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (por. wyrok SN z dnia 24 stycznia 2008 r., I CSK 319/07, LEX nr 448025; odmiennie wyrok SN z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 81/05, OSP 2007, z. 3, poz. 30, w którym sąd uznał, że zasądzenie odpowiedniej sumy na wskazany cel społeczny wymaga kwalifikowanej winy sprawcy).

Na podstawie art. 448 k.c. kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia w każdym przypadku wyrządzenia krzywdy naruszeniem dobra osobistego. Fakultatywny charakter zadośćuczynienia za krzywdę („sąd może także przyznać”) nie oznacza dowolności organu stosującego prawo co do możliwości korzystania z udzielonej mu kompetencji (por. wyrok SN z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 101 i wyrok SN z dnia 17 stycznia 2001 r., II KKN 351/99, Prok. i Pr. 2006, nr 6, s. 11).

Wątpliwości budzi kwestia, czy dla ustalenia krzywdy znaczenie mają okoliczności indywidualne związane wyłącznie ze sprawcą naruszenia, takie jak jego sytuacja rodzinna lub majątkowa. Należy raczej sądzić, że pozostają one bez wpływu na wymiar krzywdy, a z uwagi na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia nie powinny być uwzględniane przy określaniu jego wysokości (podobnie J. J., Kilka uwag...). Jednak w judykaturze i literaturze przeważa odmienny pogląd, odwołujący się do kryterium sytuacji majątkowej zobowiązanego przy określaniu zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSN 2003, nr 4, poz. 56; A. Cisek, W. Dubis (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, art. 445, nb 25; M. Pazdan (w:) System prawa prywatnego, t. 1, s. 1168; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 445, nb 19–20).

-4-

Ustalenie krzywdy nie jest wyłączone w sytuacji, gdy z uwagi na okoliczności, zwłaszcza wiek i związany z nim poziom wrażliwości psychicznej, podmiot dotknięty naruszeniem dobra osobistego nie odczuwa jego skutków bądź odczuwa w znikomym stopniu. Stwierdzenie krzywdy w konkretnym przypadku powinno uwzględniać obiektywne kryteria oceny fizycznych i psychicznych następstw danego zdarzenia (por. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 1990 r., II CR 42/80, LEX nr 8225; A. Cisek, W. Dubis (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, art. 445, nb 13; J. Panowicz-Lipska, Majątkowa ochrona dóbr osobistych, Warszawa 1975, s. 71 i n.; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 445, nb 22).

Uważa się, że w odróżnieniu od obowiązku naprawienia szkody majątkowej kompensacja krzywdy ma charakter fakultatywny. Określenie, że „sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę” nie oznacza jednak dowolności organu stosującego prawo w możliwości korzystania z udzielonej mu kompetencji (por. wyrok SN z dnia 17 stycznia 2001 r., II KKN 351/99, Prok. i Pr. 2001, nr 6, s. 11). Z uwagi na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia za krzywdę powszechnie uważa się, że ustalenie odpowiedniej sumy nie może polegać na przyznaniu wyłącznie symbolicznej kwoty pieniędzy, chyba że sam pokrzywdzony domaga się raczej satysfakcji moralnej (powództwo „o symboliczną złotówkę”). Żądanie pokrzywdzonego zasądzenia symbolicznej złotówki zamyka mu drogę do uzyskania kompensaty majątkowej krzywdy (por. J. Panowicz-Lipska, Majątkowa ochrona dóbr osobistych, s. 120 i n.; odmiennie M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 445, nb 28; A. Szpunar, Powództwo o symboliczną złotówkę, NP 1973, nr 2, s. 200).

Z uwagi na niemajątkowy charakter krzywdy nie jest możliwe jej określenie w pieniądzu, jednak z reguły wysokość zadośćuczynienia powinna odpowiadać wielkości ustalonej krzywdy, ponieważ w przybliżeniu świadczenie stanowić ma ekwiwalent utraconych dóbr (por. A. Cisek, W. Dubis (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, art. 445, nb 3).

Odstępstwa od tej reguły powinny mieć zupełnie wyjątkowy charakter. Nie wydaje się, aby dla wysokości zadośćuczynienia relewantna prawnie mogła być sytuacja majątkowa zobowiązanego (odmiennie wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSN 2003, nr 4, poz. 56, oraz dość ostrożnie, M. Pazdan (w:) System prawa prywatnego, t. 1, s. 1288 i M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 448, nb 17). Natomiast sąd mógłby odmówić zadośćuczynienia, wskazując na znikomy wymiar krzywdy czy inne szczególne okoliczności (np. posłużenie się roszczeniem o zadośćuczynienie do szantażu, uzyskanie bardzo wysokiego świadczenia z tytułu ubezpieczenia NW, dzięki kosztom poniesionym przez zobowiązanego; por. postanowienie SN z dnia 4 sierpnia 1977 r., I CZ 85/77, LEX nr 7973 i wyrok SN z dnia 5 lipca 2005 r., I PK 293/04, Pr. Pr. 2005, nr 11, poz. 35).

-5-

Ustalenie krzywdy ma podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę. W żadnym razie ustalony stopień utraty zdrowia nie jest równoznaczny z rozmiarem krzywdy i wielkością należnego zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 5 października 2005 r., I PK 47/05, Mon. Pr. Pr. 2006, nr 4, s. 208). Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia

winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981, nr 5, poz. 81; wyrok SN z dnia 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77, OSN 1978, nr 11, poz. 210).

Okoliczności indywidualne, związane z pokrzywdzonym, powinny zostać uwzględnione przy zastosowaniu zobiektywizowanych kryteriów oceny (np. sytuacja rodzinna – osoba samotna, jedno dziecko, rodzina wielodzietna, czy wiek pokrzywdzonego – młody, dojrzały, starszy; por. wyrok SN z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, LEX nr 177203; wyrok SN z dnia 22 sierpnia 1977 r., II CR 266/77, LEX nr 7980).

Ustalenie krzywdy nie jest wyłączone w sytuacji, gdy z uwagi na okoliczności, zwłaszcza wiek i związany z nim poziom wrażliwości psychicznej, podmiot dotknięty naruszeniem dobra osobistego nie odczuwa jego skutków bądź odczuwa w znikomym stopniu. Stwierdzenie krzywdy w konkretnym przypadku powinno uwzględniać obiektywne kryteria oceny fizycznych i psychicznych następstw danego zdarzenia (por. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 1990 r., II CR 42/80, LEX nr 8225; A. Cisek, W. Dubis (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, art. 445, nb 13; J. Panowicz-Lipska, Majątkowa ochrona dóbr osobistych, Warszawa 1975, s. 71 i n.; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 445, nb 22).

Z uwagi na niemajątkowy charakter krzywdy nie jest możliwe jej określenie w pieniądzu, jednak z reguły wysokość zadośćuczynienia powinna odpowiadać wielkości ustalonej krzywdy, ponieważ w przybliżeniu świadczenie stanowić ma ekwiwalent utraconych dóbr (por. A. Cisek, W. Dubis (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, art. 445, nb 3). Odstępstwa od tej reguły powinny mieć zupełnie wyjątkowy charakter. Nie wydaje się, aby dla wysokości zadośćuczynienia relewantna prawnie mogła być sytuacja majątkowa zobowiązanego (odmiennie wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSN 2003, nr 4, poz. 56, oraz dość ostrożnie, M. Pazdan (w:) System prawa prywatnego, t. 1, s. 1288 i M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 448, nb 17).

W judykaturze formułowana jest teza, że stopa życiowa poszkodowanego nie ma wpływu na wysokość zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (por. wyrok SN z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, OSNC 2011, nr 4, poz. 44). Jednak przy określaniu wysokości zadośćuczynienia znajomość poziomu życia pokrzywdzonego i społeczeństwa powinna służyć ustaleniu zakresu potrzeby i pragnień pokrzywdzonego, których kompensata sprawi mu satysfakcję. Nie ma natomiast żadnych szczególnych podstaw do miarkowania zadośćuczynienia, a za „odpowiednią sumę” należy uznać świadczenie odpowiadające wielkości wyrządzonej krzywdy. Nie jest też uzasadnione, aby sąd, ustalając wielkość zadośćuczynienia, uwzględniał prawdopodobieństwo inflacji w przyszłości, natomiast uwzględnić powinien stan istniejący w chwili wyrokowania.

-6-

Rozwazde Sądu podlega także zakres odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c., którym objęty jest uszczerbek określany mianem pogorszenia się sytuacji życiowej wskutek śmierci poszkodowanego, wywołanej uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Nie jest to zatem pełna kompensata całej szkody majątkowej spowodowanej tą śmiercią i z pewnością nie obejmuje tych uszczerbków, które podlegają naprawieniu na podstawie art. 446 § 1 i 2 k.c. Znaczne pogorszenie sytuacji życiowej może przejawiać się w utracie wsparcia i pomocy w różnych sytuacjach życiowych, a zwłaszcza w utracie szansy na pomoc w przyszłości, gdy byłaby szczególnie pożądana z uwagi na wiek bliskiego zmarłego (por. wyrok SN z dnia 13 maja 1969 r., II CR 128/69, OSP 1970, z. 6, poz. 122).

Mając powyższe rozważania na uwadze oraz dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego należy stwierdzić, iż roszczenie powódek, co do zasady należy uznać za słuszne, albowiem śmierć bliskiego członka rodziny (ojca i zarazem brata), wywołana działaniem osoby trzeciej, stanowi naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci prawa do życia w pełnej (szeroko rozumianej) rodzinie, posiadania rodzica i rodzeństwa, czy życia na określonym poziomie tak emocjonalno-uczuciowym jak i finansowym, jednakże odmiennosć sytuacji obu powódek czyni koniecznym odrębne rozważenia okoliczności każdej z nich.

Z. G. w chwili śmierci ojca była małoletnim, dwuletnim dzieckiem. Zebrany w sprawie materiał dowodowy, przede wszystkim w postaci świadków (matki M. G., ciotki I. G. i słuchanej w charakterze strony powódki Ż. M.), jednoznacznie wskazuje, iż powódka mogła liczyć na tak potrzebną dziecku w jej wieku czułość, opiekę, troskę i zainteresowanie. Powyższe przejawiało się nie tylko w pracy ojca małoletniej powódki, podejmowaniem celem zapewnienia potrzebnych do materialnej egzystencji rodzinnych środków finansowych, ale przede wszystkim na dbałości o rozwój emocjonalny, tj. wspólne zabawy, spacer, rodzicielską opiekę czy wczesną edukację.

Śmierć M. E. w sposób oczywisty, jednoznaczny i ostateczny zburzyła jeden z fundamentów podstaw rozwojowych małego dziecka jakim była pozwana. Utrata ojca, jednego z najważniejszych autorytetów i wzorów koniecznych dla prawidłowego ukształtowania się i rozwoju każdego, młodego człowieka może skutkować powstaniem zmian w kształtowaniu się sfery psychicznej i osobowościowej konkretnej jednostki. Tak też nastąpiło w niniejszej sprawie. Świadczą o tym relacje wskazywane przez świadków występujących i w/w w rozważaniach, którzy opisali nie tylko reakcję powódki Z. G. jeszcze jako dziecka na informację o śmierci ojca, ale przede wszystkim późniejsze trudności wychowawcze matki powódki w aspekcie jej wychowania, zamknięcia czy wstydlivosti w odniesieniu do okazywania i mówienia o swoich uczuciach, doznaniach lub przeżyciach. Tym samym można stwierdzić, iż wpływ będącego przedmiotem postępowania zdarzenia, był dla pozwanej niebagatelny i trudny do przecenienia, z jednoczesnym, oczywistym znaczeniem dla zmiany perspektyw i widoków na przyszłość małoletniej powódki.

-7-

Natomiast sytuacja powódki Ż. M., kształtuje się znacząco odmiennie. Wprawdzie wieź niniejszej powódki z bratem jest niekwestionowana, ale w oczywisty sposób, z uwagi na brak zależności materialnej, wiek, rozwinięcie tak pod względem uczuciowym jak i emocjonalnym, nie może być tu mowy o tak dużym wpływie czy zależności śmierci brata na dalsze życie powódki, jak to miało miejsce w odniesieniu do Z. G.. Oczywiście Ż. M., nie tylko kochała brata, z którym czuła się emocjonalnie i uczuciowo związana, cierpiała i doznała znacznego uszczerbku psychicznego w związku i po jego śmierci. Jednakże wycena i szacowanie cierpienia jakiego powódka doznała nie przystaje do rozmiarów odpowiadających wyżej rozważonych cierpień i strat córki zmarłego.

W ocenie Sądu, wycena zaprezentowana w tym zakresie w pozwie tj. niemal połowa żądania nie jest adekwatna do w/w różnicy.

Przechodząc do omówienia przesłanek oceny merytorycznej samej wysokości żądań, należy wskazać, iż w sprawie, co do zasady nie kwestionowano, iż zmarły w wypadku M. E. w chwili wypadku (choć jako pasażer) był pod wpływem alkoholu, który spożywał bezpośrednio przed zdarzeniem z jego sprawcą. Pomimo tego nie zachował bezwzględnie wymaganego rozsądku a nawet wymogu odwiedzenia kierowcy od zamiaru prowadzenia pojazdu w stanie nie tylko sprawiającym bezpośrednie zagrożenia ich życiu i zdrowiu, ale wręcz (co jest oczywiste w powszechnej świadomości) stanowiącym złamanie prawa i narażenie się na odpowiedzialność karną (dowód akta II K 566/06). Nie przeciwdziałając temu, a nawet uczestnicząc w powyższym zakresie w spełnieniu przesłanek grożących wypadkiem, M. E. przyczynił się zdaniem Sądu do jego powstania. Doszło do tego przy jednoczesnym braku zapięcia pasów bezpieczeństwa przez nie tylko kierującego, ale i pasażerów. Ustalenie przez pozwanego ubezpieczyciela przyczynienia w rozmiarze 50 % Sąd uznaje zatem za adekwatne do okoliczności i odpowiednie, w odniesieniu do skutku wypadku.

Pomimo tego orzeczono jak w punkcie I wyroku, albowiem Sąd biorąc pod rozwagę okoliczności, wieź i wpływ śmierci ojca na powódkę Z. G., znacząco (kilkakrotnie) wyżej ocenił adekwatność należnego jej zadośćuczynienia w stosunku do żądania określonego w pozwie i to przy uwzględnieniu już wypłaconej należności 6.000 zł. Sąd jednak związany jest żądaniem pozwu i nie może wychodzić ponad żądanie.

Odnosząc się do oceny żądania powódki Ż. M., omówione okoliczności Sąd uznał za adekwatne do wyceny wskazanej w żądaniu pozwu, niemniej jednak przyjmując wskazane przyczynienie, należało orzec jak w punkcie II wyroku.

Należy także wskazać, iż powódki podnosząc okoliczności poczucia straty, smutku i głębokiego wieloletniego żalu związanego z przeżyciem śmierci osoby bliskiej (które to doznania mają charakter oczywisty i obiektywny) nie podnosiły aby w/w strata wiązała się z powstaniem takich stanów psychicznych, które na przykład wymagałyby leczenia, czy - zwłaszcza u Ż. M. - skutkowałyby niemożnością prowadzenia życia jak dotychczas.

-8-

Ocena każdej krzywdy wywołanej śmiercią osoby bliskiej jest szczególnie trudna w zakresie wyceny wartości kwotowej należnej pokrzywdzonemu, dlatego pomocnym, zdaniem Sądu, jest odniesienie jej i rozważenie na tle innych, podobnych rodzajowo spraw o zadośćuczynienie.

Zdaniem Sądu zasądzone roszczenie jest zasadne np. w świetle chociażby innych orzeczeń, w tym orzeczenia Sądu Okręgowego w Słupsku w sprawie I C 374/14, w którym Sąd przyznał występującej tam powódce kwotę 80.000 zł, biorąc pod rozwagę:

- a) stopień pokrewieństwa zmarłych (obojga rodziców, zmarłych w szczególnie dramatycznych okolicznościach),
- b) wiek osoby pokrzywdzonej (także kilkuletnią dziewczynkę w wieku wczesnoszkolnym, z dwójką rodzeństwa, zmuszona do życia w rodzinie zastępczej, bez pozytywnych perspektyw materialnych, edukacyjnych i emocjonalnych związanych choćby ze szczęśliwym dzieciństwem),
- c) skutki przeżyć psychicznych i traumę powypadkową (stosunek do innych członków rodziny, stopień zamknięcia się w sobie, zmiany i doznania psychiczne itp.)

Rozważenie powyższych kryteriów, na tle wyżej wskazanych spraw tego samego rodzaju, wskazuje zdaniem Sądu, iż żądanie powódek zasługiwało na uwzględnienie właśnie w orzeczonych wymiarach, uznając przy tym określony termin naliczania odsetek za zasadny, a zatem i konieczność oddalenia żądania w części nieprzyznanej w rozstrzygnięciu, o czym orzeczono w pkt. III.

Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi - na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, dlatego też, o kosztach sadowych w sprawie orzeczono na podstawie art. 108 § 1 i art. 98 kpc, oraz § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 03.10.2002 r. ze zm.), uznając przy tym, iż nie zachodzą przesłanki do przyznania pełnomocnikowi powódki należności wyższej niżli pojedyncza wysokość stawki minimalnej, albowiem przedmiotowa sprawa nie była w ocenie Sądu merytorycznie zawila.

Sąd dokonał przy tym kompensaty kosztów, z uwagi na wynik procesu i zasądzenie żądania pozwu, o czym orzeczono jak w punkcie IV.

Wobec nierozliczenia wszystkich kosztów wygenerowanych w trakcie postępowania, za które uiszczono należność ze Skarbu Państwa orzeczono jak w punkcie V wyroku.